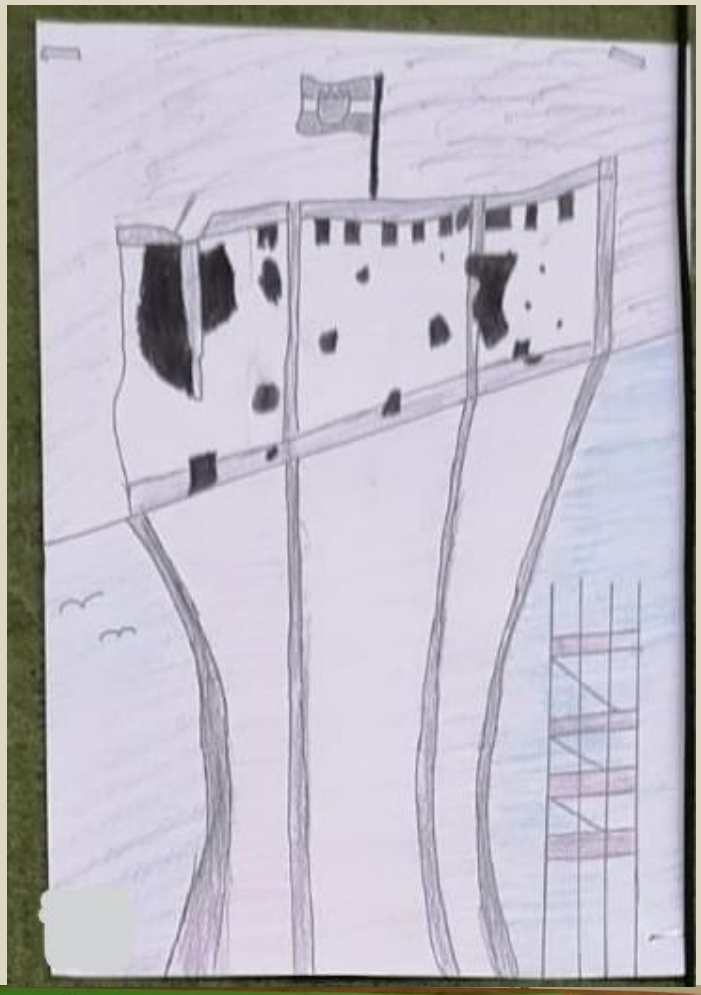

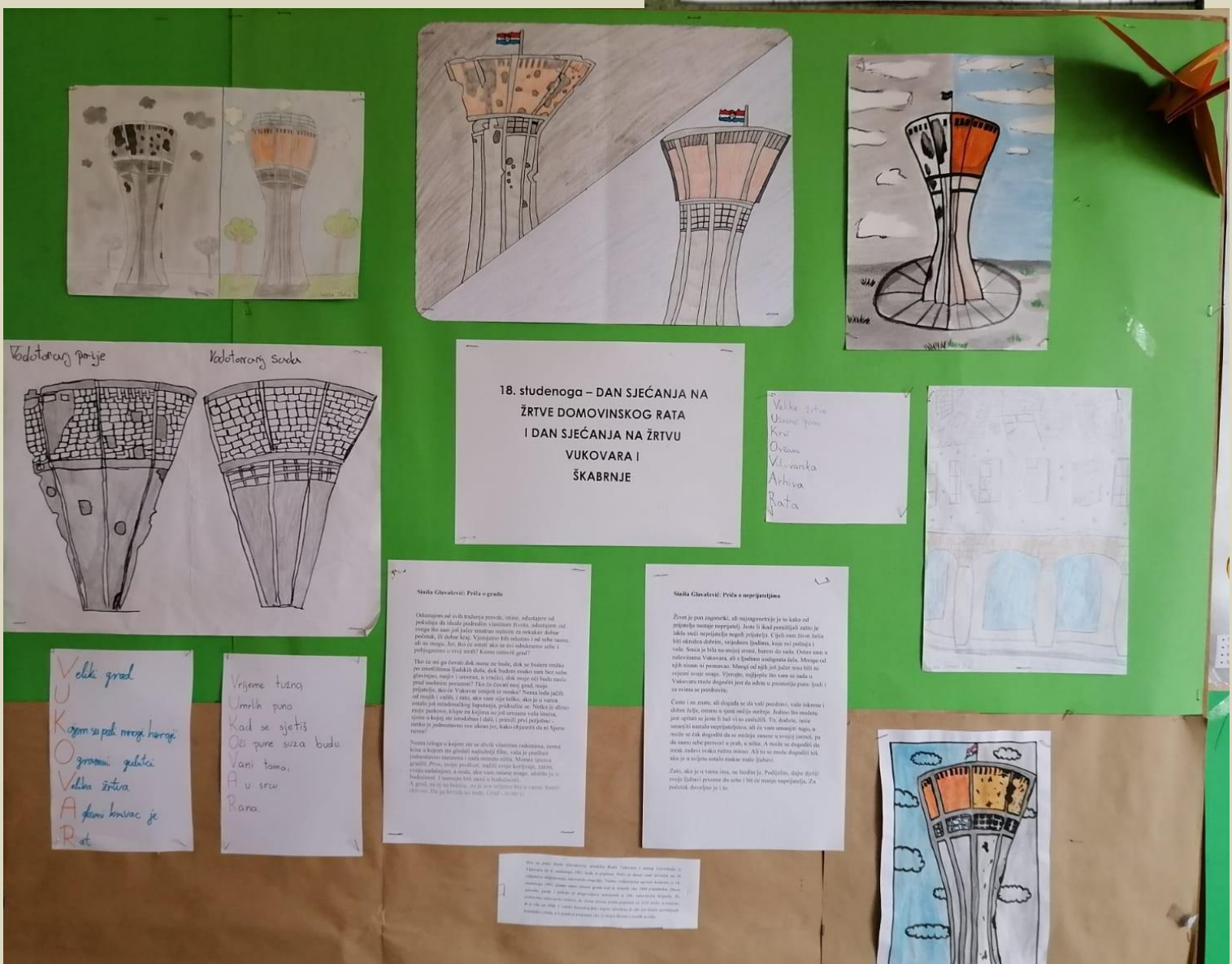
Vodotoranj prije
Vodotoranj sada
18. studenoga – DAN SJEĆANJA NA
ŽRTVE DOMOVINSKOG RATA
I DAN SJEĆANJA NA ŽRTVU
VUKOVARA I
ŠKABRNJE
Velike žrtve
Ubijene djeca
Krv
Ovčara
Vukovarska
Arhiva
Rata
Velki grad
Kojem su pali mnogi borci
Grozomi gelutci
Velika žrtva
Ako kamo bonvac je
Rat
Vrijeme tužna
Umrlih puna
Kad se sjetiš
Oči pune suza budu
Vani tamo,
A u srcu
Rana.
Siniša Glavašević: Priča o gradu
Siniša Glavašević: Priča o nepriljatljima

18. studenoga – DAN SJEĆANJA NA ŽRTVE DOMOVINSKOG RATA I DAN SJEĆANJA NA ŽRTVU VUKOVARA I ŠKABRNJE

Ovo su priče Siniše Glavašević, urednika Radio Vukovara i ratnog izvjestitelja iz Vukovara do 4. studenoga 1991. kada je poginuo. Priče su dunes znak sjećanja na 29 obljetnice obljetnjanja vukovarske tragedije. Naime, velikosrpska agresor konačno je 18. studenoga 1991. slomio otpor obrane grada koji je branilo oko 1800 pripadnika Zbora narodne garde i policije te dragovoljaca sastojećih u 204. vukovarska brigada. Po narodne garde i policije te dragovoljaca sastojećih u 204. vukovarska brigada. Po podatcima vukovarske bolnice, do slomu obrane grada poginulo su 1424 osobe, a ranjene ih je više od 2500. U srpske koncentracijske logore odvedeno je oko pet tisuća izvršljenih branitelja i civila, a iz grada je prognano oko 22 tisuće Hrvata i ostalih narodu.

Siniša Glavašević: Priča o ratu

Rat je najgore što se čovjeku moglo dogoditi. Ali, čovjek i ne zna o drugom osim o ratu i ubijanju, pa se onda s pravom treba pitati je li to normalno?Ako je normalno znanost stavljati u službu oružja, ako je normalno pucati iz sporta, ako je normalno hvaliti se time, onda je normalno i ratovati. To je, dakle, prirodni način da se svijet oslobodi svih zlâ koja ga opterećuju. Nažalost, ginu i mnogi od kojih se nerado opraštamo. Ali, to je cijena napretka; pogoršbi nema. Uzmi ili ostavi! Ili: idi ili ostavi! Nemoj otići! Umri u svom gradu, u svojoj ulici, u svojoj kući! Ali, nipošto od svojega prijatelja. Prijatelji su za sve, osim za to da presuđuju o tvojoj smrti.Rat pravi selekciju. Dobre odvaja od zlih, jake od slabih, lijepo od ružnog, poštene od manje poštenih, sposobne od nesposobnih. I što dulje traje rat, selekcija je stroža. I naravno, žrtava je više. Potrebno je imati dobar smisao za orijentacijuda bi se čovjek u ratu snašao.Kamo bježati, kome vjerovati, što raditi?Kako doznati, prije svih, tko će pobijediti?Kako biti među prvima baš kada je najpotrebnije?Poznavao sam mnoge pametne ljude koji nisu bili dovoljno brzi za ovaj rat. Poznavao sam mnoge sposobne, ali glupe da shvate svu ogavnost rata. Poznavao sam i one hrabre, one bez kojih ne bi bilo ni vas, ni mene, ni ovoga grada. Tko zna gdje su sad toliki koje sam poznavao i toliko često slušao?I njih i jeku koja je odzvanjala od udaraca u njihova vlastita prsa. Gdje li su svi oni sada kad krvari Vukovar? Zašto ne viču? Zašto svojom vikom ne pomažu plaliti neprijatelja odavde odakle niču svi njihovi korijeni? Zašto ih nema sada kada je važno zemlji vratiti davni dug, sada kada tradicija ovog grada, kojom su se toliko dičili, mora ponijeti najteži teret? Ali, rat je nemilosrdan. On je bič koji puca na svim svojim krajevima. Rat je istodobno i vlast i bezvlašće. Za neke pakao, a za neke, a svi znamo koji su to, i dar Božji.

Siniša Glavašević: Priča o neprijateljima

Život je pun zagonetki, ali najzagonetnije je to kako od prijatelja nastaje neprijatelj. Jeste li ikad pomišljali zašto je lakše steći neprijatelja negoli prijatelja. Cijeli sam život želio biti okružen dobrim, vrijednim ljudima, koje svi poštuju i vole. Sreća je bila na mojoj strani, barem do sada. Ostao sam u ruševinama Vukovara, ali s ljudima uzdignuta čela. Mnoge od njih nisam ni poznavao. Mnogi od njih još jučer nisu bili ni svjesni svoje snage. Vjerujte, najljepše što vam se sada u Vukovaru može dogoditi jest da udete u prostoriju punu ljudi i sa svima se pozdravite.

Često i ne znate, ali dogada se da vaši pozdravi, vaše iskrene i dobre želje, ostanu u sjeni nečije mržnje. Jedino što možete jest upitati se jeste li baš vi to zaslužili. To, doduše, neće smanjiti nastalo neprijateljstvo, ali će vam umanjiti tugu, a može se čak dogoditi da se mržnja zanese u svojoj jarosti, pa da samu sebe pretvori u prah, u ništa. A može se dogoditi da mrak zadavi svaku ružnu misao. Ali to se može dogoditi tek ako je u svijetu ostalo makar malo *ljubavi*.

Zato, ako je u vama ima, ne štedite je. Podijelite, dajte djelić svoje ljubavi prvome do sebe i bit će manje neprijatelja. Za početak dovoljno je i to.

Siniša Glavašević: Priča o gradu

Odustajem od svih traženja pravde, istine, odustajem od pokušaja da ideale podredim vlastitom životu, odustajem od svega što sam još jučer smatrao nužnim za nekakav dobar početak, ili dobar kraj. Vjerojatno bih odustao i od sebe sama, ali ne mogu. Jer, tko će ostati ako se svi odreknemo sebe i pobjegnemo u svoj strah? Kome ostaviti grad?

Tko će mi ga čuvati dok mene ne bude, dok se budem tražio po smetlištima ljudskih duša, dok budem onako sam bez sebe glavinjao, ranjiv i umoran, u vrućici, dok moje oči budu rasle pred osobnim porazom? Tko će čuvati moj grad, moje prijatelje, tko će Vukovar iznijeti iz mraka? Nema leda jačih od mojih i vaših, i zato, ako vam nije telko, ako je u vama ostalo još mladenačkog laputanja, pridružite se. Netko je dirao moje parkove, klupe na kojima su još urezana vala imena, sjenu u kojoj ste istodobno i dali, i primili prvi poljubac - netko je jednostavno sve ukrao jer, kako objasniti da ni Sjene nema?

Nema izloga u kojem ste se divili vlastitim radostima, nema kina u kojem ste gledali najtužniji film, vaša je prošlost jednostavno razorena i sada nemate ništa. Morate iznova graditi. Prvo, svoju prošlost, tražiti svoje korijenje, zatim, svoju sadašnjost, a onda, ako vam ostane snage, uložite je u budućnost. I nemojte biti sami u budućnosti.
A grad, za nj ne brinite, on je sve vrijeme bio u vama. Samo skriven. Da ga krvnik ne nađe. Grad - to ste vi.

VUKOVAR GRAD HEROJ

TAJ GRAD KOJI NA DUNAVU PONOSNO STOJI
ZA TAJ GRAD, MOJE SRCE SE MOLI
TAJ GRAD, VUKOVAR SE ZOVE.
NA BOJNO POLJE PRVI JE STAO
SVOJE ŽIVOTE, ZA SVE NAS JE DAO
TAJ GRAD, VUKOVAR SE ZOVE.
KOLIKO BOLI, KOLIKO TUGE, KOLIKO JADA
A OPET TAJ PONOS, ZA GRADA
ZA GRAD, KOJI VUKOVAR SE ZOVE
ZA SVE PRAVE SUDNJI POVIJESNI PISAS
KAO FENIX IZ PEPELA SE DIŽE
GRADE, KOJI VUKOVAR SE ZOVE.
KADA NOĆ SE SPUSTI, ZAPALIT ĆU SVIJEĆU
I NIKADA, NIKADA ZABORAVIT SE NEĆU
GRADE HEROJA, KOJI VUKOVAR SE ZOVE.

Sjećanje na Vukovar

Želio je biti sretan grad u istinskoj Hrvatskoj, ali sada je mučenik. I svaki put kada spomenemo Vukovar, najčešće se sjećamo Domovinskog rata i svih tragedija koje su se dogodile tamo. Kao dobro poznajem sto Vukovar je uvijek bio poznat. Ali ipak se ne pamti u prošlosti. Znaci cijela najveća se najveća. I nažalost sto treba zaustaviti u svoj puti je to da je Vukovar pokazao koja da nikada se treba odustati. Najviše se takve najviše dala.

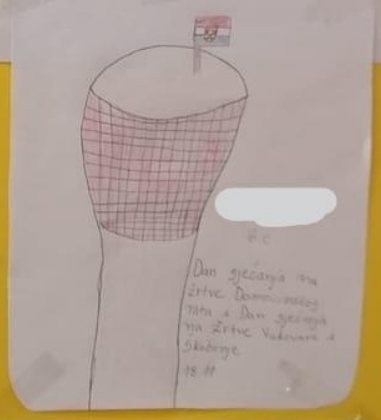

18. studenoga – DAN SJEĆANJA NA ŽRTVE DOMOVINSKOG RATA I DAN SJEĆANJA NA ŽRTVU VUKOVARA I ŠKABRNJE

Siniša Glavašević: Priča o gradu

Odustajem od svih traženja pravde, istine, odustajem od pokušaja da ideale podredim vlastitom životu, odustajem od svega što sam još jučer smatrao nužnim za nekakav dobar početak, ili dobar kraj. Vjerojatno bih odustao i od sebe sama, ali ne mogu. Jer, tko će ostati ako se svi odreknemo sebe i pobjegnemo u svoj strah? Kome ostaviti grad?

Tko će mi ga čuvati dok mene ne bude, dok se budem tražio po smetlištima ljudskih duša, dok budem onako sam bez sebe glavinjao, ranjiv i umoran, u vrućici, dok moje oči budu rasle pred osobnim porazom? Tko će čuvati moj grad, moje prijatelje, tko će Vukovar izmijeti iz mraka? Nema leđa jačih od mojih i vaših, i zato, ako vam nije teško, ako je u vama ostalo još mladenačkog šaputanja, pridružite se. Netko je dirao moje parkove, klupe na kojima su još urezana vala imena, sjenu u kojoj ste istodobno i dali, i primili prvi poljubac - netko je jednostavno sve ukrao jer, kako objasniti da ni Sjene nema?

Nema izloga u kojem ste se divili vlastitim radostima, nema kina u kojem ste gledali najtužniji film, vaša je prošlost jednostavno razorena i sada nemate ništa. Morate iznova graditi. Prvo, svoju prošlost, tražiti svoje korijenje, zatim, svoju sadašnjost, a onda, ako vam ostane snage, uložite je u budućnost. I nemojte biti sami u budućnosti.
A grad, za aj ne brinite, on je sve vrijeme bio u vama. Samo skriven. Da ga krvnik ne nađe. Grad - to ste vi..

Ovo su prije Siniše Glavaševića, urednika Radio Vukovara i ratnog izvjestitelja iz Vukovara do 4. studenoga 1991, kada je poginuo. Prije va danas znak sjećanja na 29 obljetnica oblijetavanja vukovarske tragedije. Naime, velikosrpska agresor konačno je 18. studenoga 1991. slomio otpor obrane grada koji je branio oko 1800 pripadnika Zbora narodne garde i policije te dragovoljaca ustrojenih u 204. vukovarsku brigadu. Po podacima vukovarske bolnice, do sloma obrane grada poginulo su 1624 osoba, a ranjeno ih je oko od 2500. U srpske koncentracijske logore odvedeno je oko pet tisuća zarobljenih branitelja i civila, a iz grada je prognano oko 22 tisuće Hrvata i ostalih nesrba.

Siniša Glavašević: Priča o ratu

Rat je najgore što se čovjeku moglo dogoditi. Ali, čovjek i ne zna o drugom osim o ratu i ubijanju, pa se onda s pravom treba pitati je li to normalno?Ako je normalno znanost stavljati u službu oružja, ako je normalno pucati iz sporta, ako je normalno hvaliti se time, onda je normalno i ratovati. To je, dakle, prirodni način da se svijet oslobodi svih zlâ koja ga opterećuju. Nažalost, gine i mnogi od kojih se nerado opraštamo. Ali, to je cijena napretka; pogodbi nema. Uzmi ili ostavi! Ili: idi ili ostavi! Nemoj otići! Umri u svom gradu, u svojoj ulici, u svojoj kući! Ali, nipošto od svojega prijatelja. Prijatelji su za sve, osim za to da presuđuju o tvojoj smrti.Rat pravi selekciju. Dobre odvaja od zlih, jake od slabih, lijepo od ružnog, poštene od manje poštenih, sposobne od nesposobnih. I što dulje traje rat, selekcija je stroža. I naravno, žrtava je više. Potrebno je imati dobar smisao za orijentacijuda bi se čovjek u ratu snašao.Kamo bježati, kome vjerovati, što raditi?Kako doznati, prije svih, tko će pobijediti?Kako biti među prvima baš kada je najpotrebnije?Poznavao sam mnoge pametne ljude koji nisu bili dovoljno brzi za ovaj rat. Poznavao sam mnoge sposobne, ali glupe da shvate svu ogavnost rata. Poznavao sam i one hrabre, one bez kojih ne bi bilo ni vas, ni mene, ni ovoga grada. Tko zna gdje su sad toliki koje sam poznavao i toliko često slušao?I njih i jeku koja je odzvanjala od udaraca u njihova vlastita prsa. Gdje li su svi oni sada kad krvari Vukovar? Zašto ne viču? Zašto svojom vikom ne pomažu plašiti neprijatelja odavde odakle niču svi njihovi korijeni? Zašto ih nema sada kada je važno zemlji vratiti davni dug, sada kada tradicija ovog grada, kojom su se toliko dičili, mora ponijeti najteži teret? Ali, rat je nemilosrdan. On je bič koji puca na svim svojim krajevima. Rat je istodobno i vlast i bezvlašće. Za neke pakao, a za neke, a svi znamo koji su to, i dar Božji.

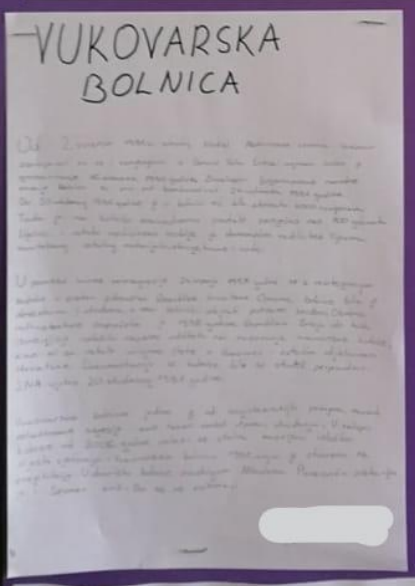

Siniša Glavašević: Priča o neprijateljima

Život je pun zagonetki, ali najzagonetnije je to kako od prijatelja nastaje neprijatelj. Jeste li ikad pomišljali zašto je lakše steći neprijatelja negoli prijatelja. Cijeli sam život želio biti okružen dobrim, vrijednim ljudima, koje svi poštuju i vole. Sreća je bila na mojoj strani, barem do sada. Ostao sam u ruševinama Vukovara, ali s ljudima uzdignuta čela. Mnoge od njih nisam ni poznavao. Mnogi od njih još jučer nisu bili ni svjesni svoje snage. Vjerujte, najljepše što vam se sada u Vukovaru može dogoditi jest da uđete u prostoriju punu ljudi i sa svima se pozdravite.

Često i ne znate, ali događa se da vaši pozdravi, vaše iskrene i dobre želje, ostanu u sjeni nečije mržnje. Jedino što možete jest upitati se jeste li baš vi to zaslužili. To, dođuše, neće smanjiti nastalo neprijateljstvo, ali će vam umanjiti tugu, a može se čak dogoditi da se mržnja zanese u svojoj jarosti, pa da samu sebe pretvori u prah, u ništa. A može se dogoditi da mrak zadavi svaku tužnu misao. Ali to se može dogoditi tek ako je u svijetu ostalo makar malo ljubavi.

Zato, ako je u vama ima, ne štedite je. Podijelite, dajte djelić svoje ljubavi prvome do sebe i bit će manje neprijatelja. Za početak dovoljno je i to.

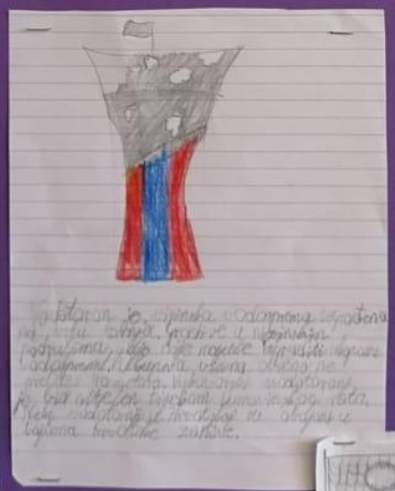

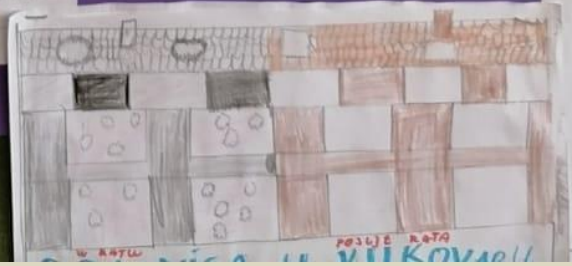

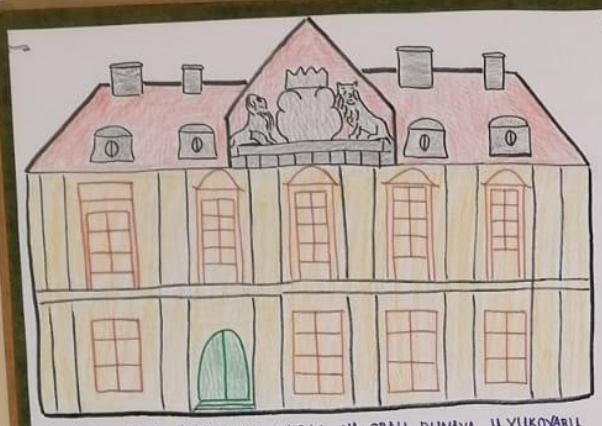

DVORAC ELTZ JE BAROKNI DVORAC NA OBALI DUNAVA U VUKOVARU.
25. 8. 1991., DVORAC ELTZ JE PRVA GRAĐEVINA U VUKOVARU BOMBARDIRANA IZ ZRAKA.
VEĆINA DVORCA JE SRUŠENA U DOMOVINSKOM RATU, ALI JE OBNOVLJEN 2014. G.
OD 1963., U DVORCU JE SMIŠTEN GRADSKI MUZEJ VUKOVAR.
DVORAC ELTZ JE BAJKOVITI DVORAC STAR 270 GODINA.

Siniša Glavašević: Priča o gradu

Odustajem od svih traženja pravde, istine, odustajem od pokušaja da ideale podredim vlastitom životu, odustajem od svega što sam još jučer smatrao nužnim za nekakav dobar početak, ili dobar kraj. Vjerojatno bih odustao i od sebe sama, ali ne mogu. Jer, tko će ostati ako se svi odreknemo sebe i pobjegnemo u svoj strah? Kome ostaviti grad?

Tko će mi ga čuvati dok mene ne bude, dok se budem tražio po smetlištima ljudskih duša, dok budem onako sam bez nebe glavinjao, ranjiv i umoran, u vrućici, dok moje oči budu rasle pred osobnim porazom? Tko će čuvati moj grad, moje prijatelje, tko će Vukovar izmjeti iz mraka? Nema leđa jačih od mojih i vaših, i zato, ako vam nije toliko, ako je u varma ostalo još mladenačkog šaputanja, pridružite se. Netko je dirao moje parkove, klupe na kojima su još urezana vala imena, sjenu u kojoj ste istodobno i dali, i prinili prvi poljubac - netko je jednostavno sve ukrao jer, kako objasniti da ni Sjene nema?

Nema izloga u kojem ste se divili vlastitim radostima, nema kina u kojem ste gledali najtužniji film, vala je prošlost jednostavno razorena i sada nemate ništa. Morate između graditi. Prvo, svoju prošlost, tražiti svoje korijenje, zatim, svoju sadašnjost, a onda, ako vam ostane snage, uložite je u budućnost. I nemojte biti sami u budućnosti.
A grad, za nj ne brinite, on je sve vrijeme bio u vama. Samo skriven. Dā ga krvnik ne nađe. Grad – to ste vi.

Radošić dom (Grand hotel)

Radošić dom, ponosit i pod nazivom Grand hotel, najzanimlje je djelo monumentalne historicističke arhitekture. Smatran je u vrijeme izgradnje najbolje uređenim Paunović za hotel, a se upotrebljava sačinja ime je i kasnijeg doranja.

1918. godine radnici su osnovali Zadrugu radišić dom i prodajom sadašnjih udjela prikupili sredstva za kupnju Grand hotela i preuzeli ga u Radošić dom.

Radošić dom je bio najveći tjelesni izvanpovlačne opsada grada 1991. godine.

Obnova pročelja ugrade Radošćeg doma započeta je 2013. godine. Obnova je provedena u okviru projekta vrijednog 1,66 milijuna eura koji je dvije godine provodio Program ujedinjenih naroda za razvoj (UNDP). Projektanje se da za obnovu anvaliziranih iznosa 2,75 milijuna eura.

Prije Domovinskog rata

Nakon Domovinskog rata

Danas

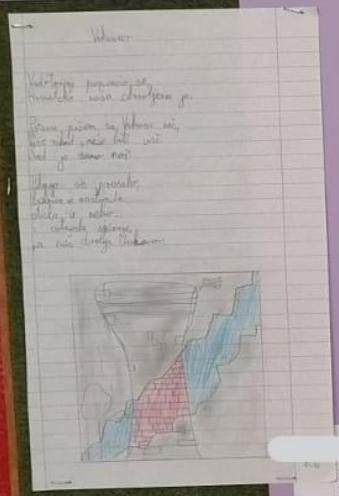

18. studenoga – DAN SJEĆANJA NA ŽRTVE DOMOVINSKOG RATA I DAN SJEĆANJA NA ŽRTVU VUKOVARA I ŠKABRNJE

Ovo su priče Stefe Glavašević, urednika Radio Vukovara i ratnog izvjestitelja iz Vukovara do 4. studenoga 1991. kada je poginuo. PRIČE su dosad znale ispričane na 79 izložbama održanima vukovarsko tragedije. Nama, vukovarskim agrarni kanalima je 18. studenoga 1991. skoro cijeli obrazac grada koji je branio oko 1000 pripadnika Zbora narodne garde i policije te dragovoljaca udruženih u 204. vukovarsku brigadu. Po podatcima vukovarsko bolnice, do visina obrazac grada poginulo na 1624 osoba, a nestalno da je oko od 2500. U srpsko kontrarofajske logore odvedene je oko pet tisuća vukovčanaka branitelja i civila, a iz grada je prognano oko 22 tisuće Hrvata i ostalih naroda.

Siniša Glavašević: Priča o ratu

Rat je najgore što se čovjeku moglo dogoditi. Ali, čovjek i ne zna o drugom osim o ratu i ubijanju, pa se onda s pravom treba pitati je li to normalno?Ako je normalno znanost stavljati u službu oružja, ako je normalno pucati iz sporta, ako je normalno hvaliti se time, onda je normalno i ratovati. To je, dakle, prirodni način da se svijet oslobodi svih zlih koja ga opterećuju. Nažalost, giru i mnogi od kojih se nerado oprštamo. Ali, to je cijena napretka; pogodbi nema. Uzmi ili ostavi! Ili: idi ili ostavi! Nemoj otići! Umri u svom gradu, u svojoj ulici, u svojoj kući! Ali, nipošto od svojega prijatelja. Prijatelji su za sve, osim za to da pruzdaju o tvojoj smrti.Rat provi selekciju. Dobre odvaja od zlih, jake od slabih, lijepo od ružnog, poštene od manje poštenih, sposobne od nesposobnih. I što dulje traje rat, selekcija je strožа. I naravno, žrtava je više. Potrebno je imati dobar smisao za orijentacijuda bi se čovjek u ratu snašao.Kamo bježati, kome vjerovati, što raditi?Kako doznati, prije svih, tko će pobijediti?Kako biti među prvima baš kada je najpotrebnije?Poznavao sam mnoge pametne ljude koji nisu bili dovoljno brzi za ovaj rat. Poznavao sam mnoge sposobne, ali glupe da shvate svu ogavnost rata. Poznavao sam i one hrabre, one bez kojih ne bi bilo ni vas, ni mene, ni ovoga grada. Tko zna gdje su sad toliki koje sam poznavao i toliko često slušao?I njih i jeku koja je odzvanjala od udarca u njihova vlastita prsa. Gdje li su svi oni sada kad krvari Vukovar? Zašto ne vidu? Zašto svojom vikom ne pomažu platiti neprijatelju odavde odakle niču svi njihovi korijeni? Zašto ih nema sada kada je važno zemlji vratiti davni dug, sada kada tradicija ovog grada, kojom su se toliko dičili, mora ponijeti najteži teret? Ali, rat je nemilosrdan. On je bič koji puca na svim svojim krojevima. Rat je istodobno i vlast i bezvlašće. Za neke jakao, a za neke, a svi znamo koji su to, i dar Bogji.

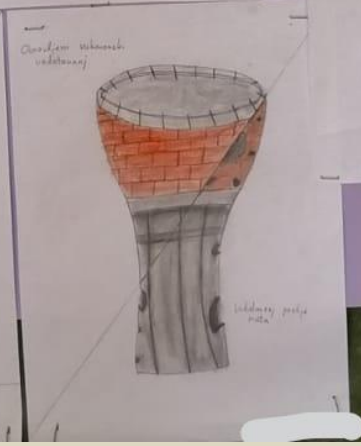

Siniša Glavašević: Priča o neprijateljima

Život je pun zagonetki, ali najzagonetnije je to kako od prijatelja nastaje neprijatelj. Jeste li ikad pomišljali zašto je lakše steći neprijatelja negoli prijatelja. Cijeli sam život želio biti okružen dobrim, vrijednim ljudima, koje svi poštuju i vole. Srećа je bila na mojoj strani, barem do sada. Ostao sam u rulevinama Vukovara, ali s ljudima unfiguna čela. Mnoge od njih nisam ni poznavao. Mnogi od njih još jučer nisu bili ni svjesni svoje snage. Vjerujte, najljepše što vam se sada u Vukovaru može dogoditi jest da udete u prostorija puna ljudi i sa svima se pozdravite.

Često i ne znate, ali događa se da vaši pozdravi, vaše iskrene i dobre želje, ostanu u njemi nečije mržnje. Jedino što možete jest upitati se jeste li baš vi to zaslužili. To, dodduše, neće umanjiti nastalo neprijateljstvo, ali će vam umanjiti tugu, a može se čak dogoditi da se mržnja nasuprot u svojoj jarosti, pa da samo sebe pretvori u prah, u ništa. A može se dogoditi da mrak zadlazi svako ružno osnan. Ali to se može dogoditi tek ako je u vojnom ostalo makar malo ljubavi.

Zato, ako je u vama ima, ne tražite je. Podijelite, dajte dijelić svoje ljubavi prvome do sebe i biti ćе manje neprijatelja. Za početak dovoljno je i to.

18. studenoga – DAN SJEĆANJA NA ŽRTVE DOMOVINSKOG RATA I DAN SJEĆANJA NA ŽRTVU VUKOVARA I ŠKABRNJE

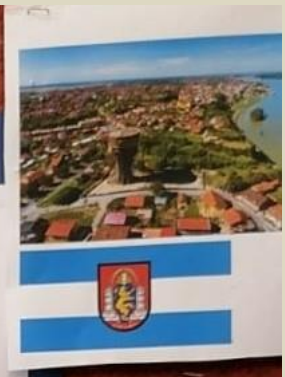

Vučedolska golubica - jedan od najprepoznatljivijih simbola grada Vukovara

Siniša Glavašević: Priča o gradu

Odmatajem od svih trajanja prvoga, istine, odmatajem od pokušaja da ideale podnesim vlastitom životu, odmatajem od svega što sam još jučer smatrao nužnim za nekakav dobar potezak, ili dobar kraj. Vjerujemo bih odustao i od sebe samo, ali ne mogu. Jer, tko će ostati ako se svi odreknemo sebe i pobjegnemo s ovog strašt? Kome ostaviti grad?

Tko će mi ga čuvati dok mene ne bude, dok se budem trudio po smetlištima ljudskih duša, dok budem onako sam bez nebe glavinjav, tanjir i umotan, u vrućici, dok moje oči budu tražile pred sudbinu potraćen? Tko će čuvati moj grad, moje prijatelje, tko će Vukovar izniješ iz mraka? Nema lada jačih od mojih i vaših, i zato, ako vam nije teško, ako je u vama ostalo još mladenačkog žapnatnja, pridružite se. Netko je dirao moje puzlove, klope na kojima su još uzetane vaša imena, ujemu a kojoj ste istodobno i duli, i prinuli prvi poljubac – netko je jednostavno ova ukras jer, kako objasniti da ni Sjeme nema?

Nema izloge u kojem ste se divili vlastitim radostima, nema kina u kojem ste gledali najtužniji film, valja je pročitat jednostavno razovrsa i sada nemamo nitta. Moraš izmova gradić. Prvi, svoju prošlost, tražiti svoje korijenje, zatim, svoju budućnost, a onda, ako vam ostane snage, ukrasit je u budućnost. I nemoju biti sami u budućnosti.
A grad, za ng ne brinite, on je ovo vrijeme bio u vama. Samo skriven. Da ga kroćik ne nađe. Grad - to ste vi.

Siniša Glavašević: Priča o neprijateljima

Život je pun zagonetki, ali najzagonetnije je to kako od prijatelja nastaje neprijatelj. Jeste li ikad pomišljali zašto je lakše stići neprijatelja negoli prijatelja. Cijeli sam život želio biti okružen dobrim, veljednim ljudima, koje svi poštuju i vole. Srećа je bila na mojoj strani, barem do sada. Ostao sam u rođevinama Vukovara, ali s ljudima uništenja đela. Mnoge od njih nisam ni poznavao. Mnogi od njih jot jučer nisu bili ni svjesni svoje snage. Vjerujte, najljepše što vam se sada u Vukovaru može dogoditi jest da uđete u prostoriju puna ljudi i sa svima se pozdravite.

Često i ne znate, ali dogada se da vaši poznovi, vaše iskrene i dobre želje, ostanu u njemi nečije mržnje. Jedino Ito možete jest upitati se jeste li bal vi to zaslužili. Tu, dodaste, treće smanjiti nastalo neprijateljstvo, ali će vam umanjiti tuga, a može se čak dogoditi da se mržnja zatrne u svojoj jaroveti, pa da uemu sebe pretvori u prah, u ništa. A može se dogoditi da mrak zadavi svaku ružnu misao. Ali to se može dogoditi tek ako je u svijetu ostale makar malo ljubavi.

Zato, ako je u vama ima, ne štedite je. Podijelite, dajte djeliti svoje ljubavi prvomu do sebe i bit ćе mnoje neprijatelja. Za početak dovoljno je i to.

Siniša Glavašević: Priča o ratu

Rat je najgore što se čovjeku moglo dogoditi. Ali, čovjek i ne zna o drugom osim o ratu i ubijanju, pa se onda s pravom treba pitati je li to normalno?Ako je normalno znanost stavljati u službu oružja, ako je normalno pucati iz sporta, ako je normalno hvaliti se time, onda je normalno i ratovati. To je, dakle, prirodni način da se svijet oslobodi svih zalā koja ga opterećuju. Nažalost, gina i mnogi od kojih se nerado opraštamo. Ali, to je cijena napetka; pogodbi nema. Uzmi ili ostavi! Ili: idi ili ostavi? Nemoj otići! Umri u svom gradu, u svojoj ulici, u svojoj kući! Ali, ništta od svojega prijatelja. Prijatelji su za sve, osim za to da pruzdaju o tvojoj smrti.Rat pravi selekciju. Dobre odvaja od zlih, jake od slabih, lijepo od ružnog, poštene od manje poštenih, sposobne od nesposobnih. I što dulje traje rat, selekcija je strožа. I narevno, žrtava je vile. Potrebno je imati dobar smisao za orijentacijuda bi se čovjek u ratu snašao.Kamo bježati, kome vjerovati, što raditi?Kako doznati, prije svih, tko će pobijediti?Kako biti među prvima bal kada je najpotrebnije?Poznavao sam mnoge pametne ljude koji nisu bili dovoljno brzi za ovaj rat. Poznavao sam mnoge sposobne, ali glupe da shvate sva ogavnost rata. Poznavao sam i one hrabre, one bez kojih ne bi bilo ni vas, ni mene, ni ovoga grada. Tko mu gulje su sad toliki koje sam poznavao i toliko često slušao?I njih i jeku koja je odzvanjala od udarasa u njihova vlastita pesa. Gdje li su svi oni sada kad krvari Vukovar? Zašto ne više? Zašto svojom vikom ne pomažu plaliti neprijatelja ostrvde odakle niču svi njihovi korijeni? Zašto ih nema sada kada je užasno nemiji vratiti davni dug, sada kada tradicija ovog grada, kojom su se toliko dičili, mora poniješti najteži teret? Ali, rat je bezimlosnika. On je bić koji poca na svim svojim krajevima. Rat je istodobno i vlasi i bezvlašće. Za neke pakao, a za neke, a svi znamo koji su to, i dar Bodji.

Vukovar

Vukovar je grad i najveća hrvatska rječna luka na Dunavu, u hrvatskom dijelu Srijema. On je i upravno, obrazovno, gospodarsko i kulturni središte Vukovarsko-srijemske Županije.
Grad Vukovar je stari barokni grad na Dunavu, najpoznatiji po strašnim ratnim zbivanjima tijekom Domovinskog rata. On danas je u najvećoj mjeri obnovljen. Prošlost Vukovara seže mnogo dalje, u pretpovijest 15. stoljeća.
U nekoliko pisanih dokumenata Vukovar se spominje već početkom 13. stoljeća kao vrlo, Wyk, Wokuv, latinski Vukovo, hrvatski Vukovo, brat Vukšan mora je do 14. stoljeća.
Cvt 14. stoljeća ove je vlasi u operativ pomaćenoj naziv Vukovar. U to je vrijeme hrvatska u dčkarnoj-ramenu najvećoj a Ugarskom, Vukovar, kao i susjedni Ilok, u tom su razdoblju Šokci hrvatskog identiteta u dunavskim kanalima medđurječju.

Vukovar u Domovinskom ratu

Osamostaljenjem Hrvatske 1991. godine dolazi je do otvorene agresije Srbije na Vukovar i Hrvatsku. Nakon što je velika srpska starosvrdnje (sva srpska djeca) pobjegla iz grada, počela je bitka za Vukovar, u kojoj su hrvatske snage branile grad protiv vojske JNA, srpskih četnika i drugih paravojnih postrojbi i srpske vojske, koja je snaže gušenu pomoć u ljudstvu i tehnici. Srpska je granatiranje sravnilo grad sa zemljom. Nakon tri mjeseca ogorčenih borba, Vukovar je 18 studenoga 1991. godine pao u srpske ruke.
U agresiji na Vukovar 1991. godine, JNA i srpske paramilitarne postrojbe ubile su najmanje 1.730 osoba.[1]
Nakon osamostaljenja akcije u drugim krajevima Hrvatske 1995. godine, počeli su pregovori o povratku Vukovara pod hrvatsku vlast. Lokalna je samouprava u Vukovaru počela djelovati siječnom 1997. godine.
Dana 5. lipnja 1997. godine, Vlad ove etape je iz Zagreba u Vukovar. Bio je sastavljen od 21 ministra iz svih hrvatskih županija, a u njemu su bol najviši politički dužnosnici, crkveni velikodostojnici. Glavna zamjenstvo zlina, tenjo ugledniji je penog, kulturnog, znanstvenog i gospodarskog života Hrvatska je ako 2.000 pripadnicima Vukovarana koji su se sjeverni za povratak.[1] On je simbolu povratak Hrvatske u Vukovar. U hrvatsku Podunavlje, na sjeverne istočne granice. Predsjednik prošenje ruke omne, koji nisu obnovili prostrke programske i obuhvatnom razvoju, predsjednik Tuđman je posjetio na granicama. Ipo poljanica koji ne pra pratioci, sav ekip koom zaro, a hrvatski narod do ne bivš rat je bolo.[1]
Hrvatska Podunavlje je mono nastajanje u Republici Hrvatska 15. siječnja 1998. godine. Ovaj se mnogo radi na obnovi grada i prostoru koji, stanovnika i poznati, te se, udružuju kulturu i drugi vidovi gradskog života.